

Ποιήματα του αναρχικού Christo Botev

ΑΓΩΝΑΣ

Σ' αθλιότητα περνά και θλίψη η νειότη.
Πικρό το αίμα κυλά στις φλέβες μέσα.
Σκοτεινιάζει το βλέμμα, ο νούς δε βλέπει
καλό' ναι καν κακό ότι φτάνει... Πιέζουν
βαριά αναμνήσεις την ψυχή, που η μνήμη
τις ξαναλέει αδυσώπητα. Και μήτε
στην καρδιά αγάπη, μήτε πίστη, μήτε
κ' ελπίδα, πως μπορεί έστω κ' ένας μόνο
συνετός να ξυπνήση από τον ύπνο
του θανάτου ! Τους συνετούς θεωρούνε
στον τόπο μας τρελούς, κι όλοι τιμούνε
τον κάθε ανόητο: «Μα είναι πλούσιος», λένε,
πλην δε ρωτά κανείς, σαν πόσους τάχα
να έκαψε ζωντανούς, μήδε σαν πόσους
δυστυχισμένους λήστεψε, ή σαν πόσες
φορές, με προσευχές, με ψευτιές κι όρκους
ξεγέλασε το Θεό. Κι αυτόν τον δήμιο
του κοσμάκη, με πίστην ο παπάς μας,
κ' η Εκκλησία από δίπλα, υπηρετούνε,
κι ο βλάκας των βλακών, ο δάσκαλός μας,
υποκλίνεται μπρός του, αλαμπρατσέτα
καθώς με τον εφημεριδογράφο
περιπατεί, φιλοσοφώντας, ότι ο
φόβος του Θεού σοφίας αρχή' ναι... Ειπώθη-
κε από Συμβούλιο λύκων, που κρυβόταν
κάτω από αρνιών τομάρια, για να βάλη
της ψευτιάς της ιερής την πρώτη πέτρα,
το μυαλό αλυσοδένοντας του ανθρώπου
για πάντα, με βαριά δεσμά. Κ' εκείνος
ο βασιλιάς ο ακόλαστος, ο μέγας
Σολομώντας, – ένας κατεστημένος
κάπου, μες τον Παράδεισο, από χρόνια
τώρα, με τις παραβολές του, μ' όλους
μαζί τους, σαν και δαύτον, άγιους, – είπε
μια βλακεία για τους βλάκες, που ως τα τώρα
τη λέει πάλι και πάλιν ο κοσμάκης:
Φοβού τον Θεό, τον Βασιλέα του σέβου !

Βλακεία καθαγιασμένη ! Αιώνες τώρα
Λογική και Συνείδηση αγωνίζον-
ται ενάντιά σου, του κάκου· σε μαρτύρια
οι μαχητές φριχτά πεθάνανε, – όμως
δεν μπορέσανε τίποτα να κάμουν !
Οι άνθρωποι, στον ζυγό συνηθισμένοι,

να σέβωνται δεν πάψαν τους τυράννους.
Ταπεινά ασπάζονται το χέρι, αν είναι
σιδερένιο. Πιστεύουνε τα λόγια,
ψεύτικα αν είναι: «Σώπα, παρακάλε
σα σε χτυπούν, κι αν ζωντανό σε γδάρη
θεριό ανελέητο, λύκοι, φίδια, αν πιούνε
το αίμα σου, εσύ στο Θεό να ελπίζης μόνο:
«Ελεησόν με ο Θεός, κατά το μέγα
έλεός σου, αμαρτωλός ειμί», και παρακάλε
στα γόνατα, και πίστευε γερά, ότι
μόνον «ους αγαπά ο Θεός παιδεύει»...»
Κ' έτσι ο κόσμος πορεύεται... Στην έρμη
γη η σκλαβιά και το ψέμα βασιλεύουν !
Και την κληρονομιά τους, μέρα – νύχτα,
η μια γενιά στην άλλη μεταδίνει.
Μα σ' αυτό το βασίλειο των δακρύων
και του αίματος, της αμαρτίας, του πόνου,
της αναντρίας και του άδικου, κοχλάζει ο
αγώνας, και με βήματα βαδίζει
γοργά κατά το τέλος το ιερό του,
με μια κραυγή: «Ψωμί ! Ψωμί, ή μολύβι !»

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΥ

Ω θεέ της Δικαιοσύνης, Θεέ μου,

όχι, όχι εσύ του Πάνου Κόσμου,
μα εσύ μονάχα πού είσαι εντός μου,
μες στη βαθιά ψυχή μου, Θεέ μου!

Όχι, όχι εσύ, που γονατίζουν
μπρος σου οι καλόγεροι, οι παπάδες,
κ' οι αγροίκοι ορθόδοξοι, λαμπάδες
σου ανάβουν και σε θυμιατίζουν.

Όχι εσύ, βέβαια, που 'χεις πλάσει
τον άνθρωπον από πηλό,
και σκλάβο έχεις παντοτινό
το πλάσμα σου καταδικάσει.

Όχι εσύ, βέβαια, που 'χεις χρίσει
πάπες, πατριάρχες, βασιλείς,
και στη μιζέρια, δυστυχείς,
τους αδελφούς μου έχεις αφήσει.

Εσύ όχι, που στον σκλάβο λες,
μ' ελπίδες μόνο, ώσπου πεθαίνει,

ζώντας τον μάταιες, να υπομένει
με νηστείες και με προσευχές.

Όχι εσύ, Κύριε των αισχρών
τυράννων και των απατεώνων,
των ηλιθίων είδωλο μόνον
κι όλων, του ανθρώπου, των εχθρών.

Μα εσύ, του Λόγου θεέ, σιμά σου
μόνο που οι σκλάβοι αναγαλλιάζουν,
και που γοργά, αύριο, θα γιορτάζουν
οι λαοί, μαζί όλοι, τ' όνομά σου!

Αγάπη ζώσα, στον καθένα
να εμπνεύσεις, για τη λευτεριά,

που, όπως μπορεί, να πολέμα
του λαού τους δήμιους ο καθένας.

Δυνάμωσε και το δικό μου
χέρι, που ο σκλάβος σαν ξεσηκωθεί,
στων πολεμάρχων τη γραμμή
να βρω κ' εγώ τον θάνατό μου.

Κάμε, η φλεγόμενη καρδιά μου
μην κρυσώσει εδώ, στην ξενιτειά,
και να μην ακουστεί η λαλιά μου
σάμπως μια βοή στην ερημιά.

από την “Ανθολογία Βουλγαρικής Ποιήσεως” του Αρη Δικταίου (1971, εκδόσεις
Δωδώνη)